

FŐVÁROSI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG
MUNKÁJÁNYI ÜRSZÁM

FŐLAJSTROMSZÁM
KEZDŐPÁTON:

Postán / Gyűjtőposta / Személyesen / E-mailen / Faxon

Erkezett: 2014-06-06 *WJ*

PÉLDÁNY: 2 IV

MELLÉKLET: 7x2 KOZTUK: 2 db. *Meghat*

FŐLAJSTROMSZÁM: 22 M. 1689 / (2013)

FŐVÁROSI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG
ELNÖKHELYETTESE 1.

FŐLAJSTROMSZÁM
KEZDŐPÁTON:

Postán / Gyűjtőposta / Személyesen / E-mailen / Faxon

Erkezett: 2014-06-24 *RKA*

PÉLDÁNY: IV

MELLÉKLET: KOZTUK:

FŐLAJSTROMSZÁM
UTÓIRATON:

18

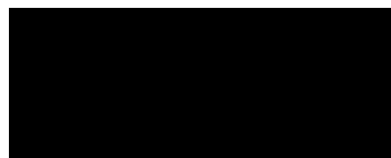
Alkotmánybíróság
1015 Budapest, Donáti u. 35-45.

a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi
Bíróság útján

1027 Budapest, Királyfürdő utca 4.

jogi képviselő:

Alkotmányjogi panasz

Kézbesítővel

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/2215-0/2014
Erkezett:	2014 JÚN 30.
Példány:	2
Melléklet:	2x8+3 db
Küzelőiroda:	<i>Mu</i>

a Kúria Mfv.II.10.313/2013/7. számú ítélete
ellen

1

*17.04.07.
22 M.*

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott

indítványozó (a továbbiakban: Indítványozó) 1. sz. alatt csatolt, teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt meghatalmazással igazolt jogi képviselőként eljárva, a számunkra nyitva álló törvényes határidőn belül, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-ában foglalt indítványozói jogosultság alapján az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztjük elő.

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria Mfv.II.10.313/2013/7. számú ítélete, valamint szükség szerint a Fővárosi Törvényszék 59.Mf.633.187/2012/4. számú ítélete és a Fővárosi Munkaügyi Bíróság 22. M. 2489/2011/13. számú ítélete alaptörvényellenességét, és semmisítse meg azokat, mivel sértik az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését, 28. cikkét, XII. cikk (1) és (2) bekezdését, XV. cikk (1) bekezdését, valamint a XVII. cikk (1) és (2) bekezdését.

Kérelmünk indokolásaként az alábbiakat adjuk elő:

I. Nyilatkozatok

A Kúria Mfv.II.10.313/2013/7. számú ítélete (a továbbiakban: Ítélet), és az így hatályában fenntartott másodfokú ítélet (a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 59.Mf.633.187/2012/4. sz. ítélete), valamint az azt megelőző teljes eljárás Indítványozó Alaptörvényben biztosított jogait sérti. Indítványozó érintettsége tekintetében akként nyilatkozunk, hogy Indítványozó saját egyedi ügyével összefüggésben terjesztjük elő az alkotmányjogi panaszt, Indítványozó személye azonos az Ítélet felperesének személyével.

Az Alkotmánybíróság hatáskörét az Alaptörvény 24. cikkének (2) bekezdés d) pontjára, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. §-ára alapítjuk.

Előadni kívánjuk, hogy a Kúria Mfv.II.10.313/2013/7. számú jogerős ítéletét, amelyet 2. sz. alatt csatolunk, 2014. április 4. napján postai úton vettük kézhez.

Az Abtv. 52. § (5) bekezdésében foglaltak alapján akként nyilatkozunk, hogy Indítványozó az alkotmányjogi panasz, illetve a személyes adatai nyilvánosságra hozatalához nem járul hozzá, Indítványozó vonatkozó nyilatkozatát 3. sz. alatt csatoljuk.

Nyilatkozunk, hogy Indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit – a felülvizsgálati eljárás igénybevételeivel - már kimerítette, a felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt 2014. február 12. napján befejeződött. Nyilatkozunk továbbá, hogy perújítást az ügyben Indítványozó mindezidáig nem kezdeményezett.

II. Pertörténet

Jelen alkotmányjogi panasz tényállásának körében az alábbiakat adjuk elő, azzal, hogy az alapügyben Indítványozó által előterjesztett beadványokban foglaltakat változatlanul fenntartjuk és kifejezetten jelen alkotmányjogi panasz részének tekintjük. Indítványozzuk, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság a tényállás teljes körű megismerése érdekében az ügyben eljáró bíróságoktól a per teljes iratanyagát szerezzék be.

Indítványozó 1992. október 1. napjától áll határozatlan idejű közalkalmazotti jogviszonyban a [REDACTED] Egyetemenél (székhely: [REDACTED] 1992 és 1996 között a [REDACTED] Egyetem [REDACTED] volt ügyintéző, 1996. január 1-től pedig pályázat útján elnyert határozatlan idejű hivatalvezetői megbízással végezte munkáját. Sem munkájával, sem a [REDACTED] működésével kapcsolatban nem merült fel soha semmilyen kifogás, feletteseitől szóbeli vagy írásbeli figyelmeztetést soha nem kapott, továbbá a minisztériumi ellenőrzés során is jegyzőkönyvben bizonyítottan elismerték jó munkáját. 2002 júliusától [REDACTED] [REDACTED] volt a dékán, aki éveken keresztül maximálisan meg volt elégedve Indítványozó munkájával. A Hivatal Indítványozó hivatalvezetői megbízása alatt kiválóan és gördülékenyen működött. Évente 2 alkalommal, Semmelweis nap alkalmából, illetve év végén jutalmakat kapott, 2002 évben „Kiváló Dolgozó” kitüntetéssel ismerték el tevékenységét.

2005 tavaszán a [REDACTED] egyik dolgozójának a munkájával kapcsolatban kifogások merültek fel. Ezen panaszokat és kifogásokat Indítványozó meg szeretne volna beszélni [REDACTED] dékán úrral, így időpontot kért tőle. A dékán úr az Indítványozó által ezen alkalmazott ügyében kezdeményezett rövid megbeszélést követően, hirtelen és váratlanul, 2005. július 14-én az eljárási szabályok megsértésével felállított egy *ad hoc* bizottságot a [REDACTED] átvizsgálására, amelynek álláspontunk szerint egyértelműen az volt a célja, hogy Indítványozót mindenáron elmozdítsák a [REDACTED] éléről és így a szóban forgó alkalmazott, aki egyébként tudvalevőleg jó kapcsolatokat ápol a dékánal, elkerülje a felelősségre vonást.

Az *ad hoc* bizottság Indítványozó hivatalvezetői munkájával kapcsolatban hibákat és hiányosságokat állapított meg, egyfelől teljes valótlanságokat állítva, másfelől olyan dolgokat kifogásolva, amelyek az Egyetemen korábban éveken keresztül teljesen elfogadottak és elfogadhatóak voltak, Indítványozót a Hivatalból kizárta, vezetői megbízását pedig betegállományából való visszatérését követően, 2006. április 20. napján visszavonták.

A vezetői megbízás visszavonásának jogellenessége megállapítása iránt Indítványozó 2006. május 18. napján keresetet nyújtott be a Fővárosi Munkaügyi Bíróságra, amely a 15. M. 2708/2006. szám alatt folyt eljárásban 2009. szeptember 25. napján meghozott **15. M. 2708/2006/31. számú ítéletével** a kereseti kérelmet elutasította (4. sz. melléklet), mivel az általa lefolytatott bizonyítási eljárás alapján a vezetői megbízás visszavonása indoklásának *egy részét* valósnak és okszerűnek találta.

Indítványozó fellebbezése alapján a másodfokú bíróság az **59. Mf. 632.207/2010/5. számú végzésével** (5.sz. melléklet) az elsőfokú bíróság ítéletét az 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 252. § (2) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította, mivel megállapította, hogy az elsőfokú bíróság *nagymértékben hiányosan állapította meg a tényállást, ítélete a rendelkezésre álló bizonyítékok értékelését nem tartalmazza, valamint elmulasztotta a bizonyítási kötelezettségükről a feleket kioktatni.* A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság *egyáltalán nem*

foglalkozott a bizonyítékok értékelésével, összevetésével, nem tért ki arra, hogy a felek tényállításai azokat mennyiben és milyen okból támasztják alá.

A megismételt eljárásban a Fővárosi Munkaügyi Bíróság **22. M. 2489/2011/13. számú ítéletével** (6. sz. melléklet) a vezetői megbízás visszavonásának indokait túlnyomó részt valósnak találta, így a kereseti kérelmet elutasította.

Az ítélet ellen Indítványozó fellebbezést nyújtott be és elsődlegesen kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, az alperes kereset szerinti marasztalását, a vezetői megbízás visszavonásának jogellenességére irányuló kérelmemnek helyt adást, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására történő kötelezését. A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság **59. Mf. 633.187/2012/4. számon** (7. sz. melléklet) 2013. január 10. napján meghozott ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét további bizonyítás lefolytatása nélkül – a tényállás kiegészítése, illetve helyesbítése mellett - helybenhagyta.

A törvényi határidőn belül Indítványozó felülvizsgálati kérelemmel fordult a Kúriához (8. sz. melléklet). A felülvizsgálati kérelemben arra hivatkozott, hogy a bíróság által megállapított tényállás akkor felel meg az eljárásjogi jogszabályoknak, ha az összhangban áll a periratokkal, okszerű és helyes következtetéseken nyugszik. A másodfokú bíróság által megállapított tényállás azonban nem felel meg a valóságnak, az abból levont következtetés pedig iratellenes, nem okszerű és nem logikus, továbbá sérti a Pp. 206. § (1) bekezdését, a Pp. 221. § (1) bekezdését, valamint a vezetői megbízás visszavonására vonatkozó anyagi jogi szabályokat, így az 1992. évi XXXIII. törvény (Kjt.) akkor hatályos 23. § (4) bekezdését¹, 23. § (7) bekezdését², 46. § (2) bekezdését³. Az eljárás első- és másodfokú bíróság téves jogszabály értelmezéssel jutott arra a következtetésre, hogy Indítványozó vezetői megbízását alperes jogszerűen vonta vissza. Indítványozó az anyagi jogszabályok körében hivatkozott még a jogvita keletkezésekor hatályos Mt. 103. § (1) bekezdésére⁴, tekintettel arra, hogy az előírt munkavégzési kötelezettségeinek eleget tett, így a vezetői megbízását nem lehetett indokoltan és megalapozottan visszavonni.

A Kúria a felülvizsgálati kérelemben foglaltakat teljes egészében figyelmen kívül hagyta, minden gondolkodás nélkül elvetette azt, egyáltalán nem vette figyelembe az Indítványozó által megjelölt szempontokat, illetve a felülvizsgálati eljárás során megtartott tárgyaláson a jogi képviselő által előadottakat.

¹ Kjt. 23. § (4) A megbízás visszavonását - a közalkalmazott kérelmére - indokolni kell. Az indokolásból a visszavonás okának világosan ki kell tűnnie. Vita esetén a visszavonás indokának valóságát és okszerűségét a munkáltatónak kell bizonyítania. A közalkalmazott az indokolást a visszavonás kézhezvételétől számított három napon belül, írásban kérheti; a munkáltató az indokolást további három napon belül köteles a közalkalmazott részére írásban megadni.

² Kjt. 23. § (7) A megbízás visszavonása, határozott időre szóló megbízás esetén a határozott idő letelte, valamint a megbízásról való lemondás után a közalkalmazottat az eredeti munkakörében kell továbbfoglalkoztatni, ennek hiányában végzettségének, illetve képzésének megfelelő munkakört kell részére felajánlani.

³ Kjt. 46. § (2) Kötelező a fegyelmi eljárás megindítása:

a) jelentős súlyú fegyelmi vétség elkövetésének alapos gyanúja esetén, továbbá

b) ha az eljárás lefolytatását a közalkalmazott maga ellen kéri.

⁴ Mt. 103. § (1) A munkavállaló köteles

a) az előírt helyen és időben, munkára képes állapotban megjelenni és a munkaidejét munkában tölteni, illetőleg ez alatt munkavégzés céljából a munkáltató rendelkezésére állni;

b) munkáját az elvárható szakértelemmel és gondossággal, a munkájára vonatkozó szabályok, előírások és utasítások szerint végezni;

c) munkatársaival együttműködni, és munkáját úgy végezni, valamint általában olyan magatartást tanúsítani, hogy ez más egészségét és testi épségét ne veszélyeztesse, munkáját ne zavarja, anyagi károsodását vagy helytelen megítélését ne idézze elő;

d) munkáját személyesen ellátni.

A felülvizsgálati eljárás során hozott ítélet, valamint az azt megelőző eljárás számos tekintetben jogszabálysértő és összességében sérti Indítványozó Alaptörvényben foglalt jogait.

Előrebocsátjuk, hogy tisztában vagyunk az Alaptörvény-ellenes bírósági döntések elleni alkotmányjogi panasz jogintézményének szabályozásával és céljával, valamint az Alkotmánybírósághoz fordulás feltételeivel; azzal, hogy az alkotmányjogi panasz elbírálása nem a Kúria által meghozott döntés jogszerűségének felülvizsgálatát jelenti, és az Alkotmánybíróság nem tekinthető egy további jogorvoslati fórumnak a bírósági rendszerben. Erre tekintettel nem is kívánjuk, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság az alapügyben eljáró bíróságok és különösen a Kúria által hozott ítéletet érdemben felülbírálja vagy a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményét az eljáró bíróságok álláspontjától eltérően értékelje. Ez nem tiszte és nem feladata a Tisztelt Alkotmánybíróságnak. Mindazonáltal az Indítványozó ügyében mind az első-, mind a másodfokú, mind a felülvizsgálati eljárás során súlyosan jogszabálysértően és alaptörvény-ellenesen jártak el a bíróságok, így Indítványozó Alaptörvényben foglalt jogai sérültek, amelyek védelme érdekében kénytelen a Tisztelt Alkotmánybíróság segítségét és állásfoglalását kérni.

III. Az Alaptörvény megsértett rendelkezései:

XXVIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

28. cikk

A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

XII. cikk

(1) Mindenkinek joga van a munka és a foglalkozás szabad megválasztásához, valamint a vállalkozáshoz. Képességeinek és lehetőségeinek megfelelő munkavégzéssel mindenki köteles hozzájárulni a közösség gyarapodásához.

(2) Magyarország törekszik megteremteni annak feltételeit, hogy minden munkaképes ember, aki dolgozni akar, dolgozhasson.

XVII. cikk

(1) A munkavállalók és a munkaadók – a munkahelyek biztosítására, a nemzetgazdaság fenntarthatóságára és más közösségi célokra is figyelemmel – együttműködnek egymással.

(2) Törvényben meghatározottak szerint a munkavállalóknak, a munkaadóknak, valamint szervezeteiknek joguk van ahhoz, hogy egymással tárgyalást folytassanak, annak alapján kollektív szerződést kössenek, érdekeik védelmében együttesen fellépjenek, amely magában foglalja a munkavállalók munkabeszüntetéshez való jogát.

XV. cikk

(1) *A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.*

IV. Indokolás

Az alábbiakban, a tényállás releváns részeinek rövid ismertetésével, előadjuk, hogy a sérelmezett bírói döntések álláspontunk szerint miért ellentétesek az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel. Az alkotmányjogi panasz terjedelmi kereteire tekintettel az egyes jogsértő magatartásokra a teljesség igénye nélkül hozunk példát, azonban a teljes eljárás során ennél számottevően több hasonló jogsértés történt a bíróságok részéről.

IV. 1. A tisztességes eljáráshoz való jog sérelme

A tisztességes eljáráshoz való jogot az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdése tartalmazza. A tisztességes eljáráshoz való jog és az igazságszolgáltatáshoz való egyéb jogok a nemzetközi emberi jogi dokumentumokat – így különösen az Emberi Jogok Európai Egyezményét⁵ – követik.

Az előző Alkotmány 57. § (1) bekezdésében⁶ szövegszerűen az *igazságos* (és nyilvános) tárgyaláshoz való jogot biztosította, amelyet az Alkotmánybíróság gyakorlatában a *fair trial*, vagyis a tisztességes eljárás követelményeként értékelt.

A tisztességes eljárásra vonatkozóan az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. A tisztességes eljárás követelménye magában foglalja a bírósággal és az eljárással szemben megkövetelt tulajdonságokat, és egyben biztosítja az Alkotmány 57. §-ában meghatározott valamennyi eljárási garancia teljességét [6/1998. (III. 11.) AB határozat⁷]. Az eljárás tisztessége *az eljárás törvényes kereteit, az eljárási jogok érvényesülését biztosítja*. Az Alkotmány az anyagi igazság érvényre juttatásához szükséges – és az esetek többségében alkalmas – eljárásra ad jogot [9/1992. (I. 30.) AB határozat].

A bíróság Indítványozó ügyében a *tisztességes és pártatlan* eljárás követelményeinek, valamint az *ésszerű határidőn belüli elbírálás* követelményének nem tett eleget, mivel

⁵ **Emberi Jogok Európai Egyezménye 6. cikk (1) bekezdés**

Tisztességes tárgyaláshoz való jog

„Mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a törvény által létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen nyilvánosan és ésszerű időn belül tárgyalja, és hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában, illetőleg az ellene felhozott büntetőjogi vádak megalapozottságát illetően. Az ítéletet nyilvánosan kell kihirdetni, a tárgyalóterembe történő belépést azonban meg lehet tiltani a sajtónak és a közönségnek a tárgyalás teljes időtartamára vagy egy részére annyiban, amennyiben egy demokratikus társadalomban ez az erkölcsök, a közrend, illetőleg a nemzetbiztonság érdekében szükséges, ha e korlátozás kiskorúak érdekei, vagy az eljárásban résztvevő felek magánéletének védelme szempontjából szükséges, illetőleg annyiban, amennyiben ezt a bíróság feltétlenül szükségesnek tartja, mert úgy ítéli meg, hogy az adott ügyben olyan különleges körülmények állnak fenn, melyek folytán a nyilvánosság az igazságszolgáltatás érdekeit veszélyeztetné.”

⁶ 57. § (1) A Magyar Köztársaságban a bíróság előtt mindenki egyenlő, és mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat, vagy valamely perben a jogait és kötelezségeit a törvény által felállított független és pártatlan bíróság igazságos és nyilvános tárgyaláson bírálja el.

⁷ A "tisztességes eljárás" (*fair trial*) követelménye nem egyszerűen egy a bíróságnak és az eljárásnak itt megkövetelt tulajdonságai közül (ti. mint "igazságos tárgyalás"), hanem az idézett alkotmányi rendelkezésben foglalt követelményeken túl – különösen a büntetőjogra és –eljárásra vonatkozóan – az 57. § többi garanciájának teljességét is átfogja. Sőt, az Egyezségokmányának és az Emberi Jogok Európai Egyezményének – az Alkotmány 57. §-a tartalmához és szerkezetéhez mintát adó – eljárási garanciákat tartalmazó cikkei általában elfogadott értelmezése szerint a *fair trial* olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás "méltánytalan" vagy "igazságtalan", avagy "nem tisztességes".

- megsértette a tényállás felderítésének kötelezettségét;
- megsértette a bizonyítékok összevetésére, az ellentmondások feloldására irányuló kötelezettségét;
- elmulasztotta indokolási kötelezettségét;
- megsértette a pártatlan eljárás, a fegyverek egyenlőségének elvét, e körben korlátozva Indítványozó nyilatkozattételi jogát;
- megsértette az ésszerű határidőn belüli elbírálás kötelezettségét.

IV.1.1. A tényállás felderítésére irányuló kötelezettség megsértése

A Pp. I. fejezete szabályozza a bíróság feladatait a polgári perben. A Pp. 2. § (1) bekezdése szerint *a bíróságnak az a feladata, hogy – összhangban az 1. §-ban foglaltakkal⁸ – a feleknek a jogviták elbírálásához, a perek tisztességes lefolytatásához és ésszerű időn belül történő befejezéséhez való jogát érvényesítse.*

Bár a tisztességes eljáráshoz való jog nem jelent arra garanciát, hogy az anyagi igazság érvényre jut, de nem is jelenti azt, hogy erre ne kellene törekedniük a bíróknak, tehát nem menti fel a bírókat az ügy körülményeinek - szükség szerinti - legteljesebb feltárására vonatkozó törvényi kötelezettség alól.

A bírók szakmai tudásukkal, szerteágazó élettapasztalatukkal megtöltik tartalommal az absztrakt jogszabályokat, a jog szövedékén szűrnek át a tényeket, a jogi relevancia kiválasztó szerepével állapítják meg a tényállást. Mindezt a legjobb tudásuk szerint kötelesek megtenni. A szabad bizonyítás elve ellenére nem tehetik meg, hogy tudatosan nem vizsgálják jogilag jelentős tényeket, ugyanis ha nyilvánvalóan releváns kérdésekkel nem foglalkoznak, akkor az egyik felet súlyosan hátrányos helyzetbe hozhatják.

Mind az elsőfokú, mind a másodfokú bíróság hiányosan és egyoldalúan, alperes előadása alapján állapította meg a tényállást, nem állapította meg az egyes részletkérdésekre (beszerzések, munkaértekezletek, jelenléti ív, irattározás, stb.) vonatkozó szabályokat – tehát az egyetemi szabályzatokat és a munkáltatói utasításokat –, nem tárta fel azt, hogy milyen olyan kötelezettségei voltak Indítványozónak, amelyeket állítólagosan megszegett mindamelllett, hogy az Egyetem szabályai szerint végezte munkáját. Az ítélet kizárólagos alapjául szolgáló tanúvallomások túlságosan általánosak voltak, amelyekből a konkrét kötelezettségszegés, konkrét időpontok, adatok nem voltak megállapíthatók, csupán a tanúk *feltételezései, hallomásai*, valamint az Indítványozóval szemben kifejezett *ellenérzéseik* voltak megállapíthatóak. A tanúk szavahihetősége a sokszorosan ellentmondó állításaikra tekintettel kétségbe vonható.

A bíróság által megállapított tényállás teljességgel életszerűtlen, nem is támaszkodik a perben ismertté vált, megkérdőjelezhetetlen tényekre.

⁸ Pp. 1. § Ennek a törvénynek az a célja, hogy a természetes személyek és más személyek vagyoni és személyi jogaival kapcsolatban felmerült jogviták bíróság előtti eljárásban való pártatlan eldöntését az e fejezetben meghatározott alapelvek érvényesítésével biztosítsa.

Amint az a tárgyalási jegyzőkönyvekből is látható, [REDACTED] [REDACTED] szavahihetősége erősen megkérdőjelezhető, a bíróság mégis jelentős részben az ő állításaira alapozta a tényállást, figyelmen kívül hagyva az előző dékán, [REDACTED] vallomását, aki 6 éven keresztül dolgozott együtt Indítványozóval.

A dékán úr azt állította, hogy Indítványozó megtévesztette a részére – és a Hivatal szakképzéssel foglalkozó kollégái részére - a szakképzési feladatok ellátására tekintettel járó illetménykiegészítésekről szóló dokumentumok aláírása során. A bíróság annak ellenére tényként állapította meg a megtévesztést, hogy ezzel kapcsolatosan semmiféle adat nem merült fel az eljárás során. A két tanúvallomás, amelyre a bíróság a megállapításait alapította, konkrétumokat nem tartalmazott, ráadásul nem is életszerű, hogy az egyetemi kar dékánja vagy dékán-helyettese „jóhiszeműen”, a beosztottja általi úgymond megtévesztő magatartás hatására rendszeresen, éveken át aláírna olyan okiratokat, amely alapján havonta száz-, vagy kétszázezer forintnyi összegű juttatásról és az ehhez járuló további munkáltatói terhekről rendelkeznek. Ezen túlmenően valószínűtlen az is, hogy ez a gyakorlat zavartalanul folyhatott volna több, mint 5 éven keresztül és a „jóhiszemű” aláírás után sem tűnt volna fel senkinek, hogy számos munkavállaló esetében indokolatlan kifizetések történnek éveken keresztül.

Bár a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyező végzésében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság *nagymértékben hiányosan állapította meg a tényállást, ítélete a rendelkezésre álló bizonyítékok értékelését nem tartalmazza, valamint elmulasztotta a bizonyítási kötelezettségükről a feleket kioktatni, egyáltalán nem foglalkozott a bizonyítékok értékelésével, összevetésével, nem tért ki arra, hogy a felek tényállításaikat azokat mennyiben és milyen okból támasztják alá*, az elsőfokú eljárás a megismételt eljárásban csak töredékében tett eleget a másodfokú bíróság iránymutatásainak. Hiába szerepelt például a másodfokú ítéletben, hogy szükséges lehet a felperes által irányított munkaszervezet nagyságának, fizikai elhelyezésének vizsgálata, helyszíni szemlére sem került sor. Nem került sor a megismételt eljárásban annak feltárására sem, hogy az állítólagos mulasztások miatt miért évek múlva került sor a felelősségre vonásra.

Nem tette meg a bíróság azokat az eljárási cselekményeket, melyektől nyilvánvalóan releváns információ volt várható, ezáltal megszegte az ügy körülményeinek felderítésére vonatkozó kötelezettségét.

IV.1.2. A bizonyítékok összevetésére, az ellentmondások feloldására vonatkozó kötelezettség megsértése

A tisztességes és pártatlan eljárás a polgári peres eljárásokra is vonatkozik, a polgári peres eljárás központi eleme pedig nem más, mint a bizonyítás, e köré épül fel a tárgyalás, ezen alapul az ítélet. Nyilvánvalóan az egyéb tárgyi és személyi feltételek is fontosak, de a pártatlan eljáráshoz való jog érvényesülésének megítélésénél nem hagyhatjuk figyelmen kívül a bizonyítás kérdéskörét, ugyanis ebben tud leginkább megmutatkozni, hogy a bíró pártatlanul járt-e el.

A Pp. 206.§ (1) bekezdése szerint *a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el.*

A jelen alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló eljárásban azon túl, hogy nem történt meg a jogi kérdés megoldásának szempontjából releváns tények feltárása, nem történt meg a bizonyítékok összevetése, valamint a bíróság számára is nyilvánvalóvá vált, jogilag is jelentős súlyú

ellentmondások feloldása sem. A bíróság folyamatosan túllépte azt a határt, amit a törvény a bizonyítékok értékelésével kapcsolatban kijelöl neki. A Pp. 206. §-a ugyanis nem jogosítja fel a bíróságot arra, hogy kétséget kizáró bizonyítékok elmaradását tudomásul vegye és felettből kétséges, mi több, életszerűtlen állításokra alapítsa ítéletét.

Rendkívül súlyosan jogszabálysértően járt el a bíróság, amikor ítéletének kialakítása során nem értékelte a perben feltárt és előadott valamennyi körülményt. Csupán részlegesen tette az ítélet alapjává azokat, amelyek megalapozhatják az alperesi intézkedés jogszerűségét. Így ugyanis a tényállás kizárólag a nem szavahihető tanúk teljesen ellentmondásos nyilatkozatai alapján került megállapításra.

Azért is rendkívül súlyos hiba az, hogy a bíróság kellően konkrétan nem tekinthető és ellentmondásos tanúvallomásokat fogadott el a tényállás alapjául, mert rendelkezésre állott volna a bizonyítás egyéb módja.

A bizonyítás munkaügyi perben a munkáltató feladata, és amennyiben ennek nem tud eleget tenni, úgy azt az ő terhére kell figyelembe venni. Ez az alapügyben nem történt meg. A [REDACTED] működése értelemszerűen írásbeli alapokon, „papíron” folyik, amennyiben tehát az alperes által állítottak megfeleltek volna a valóságnak, úgy alperes azokat okirati bizonyítékokkal támasztotta volna alá. Minden perbeli kérdést – annak valósága esetén - ugyanis alá lehetett volna támasztani okiratokkal.

A bíróság ezt a körülményt egyáltalán nem értékelte, kizárólag tanúvallomásokra alapította ítéletét és elutasította Indítványozó azon bizonyítási indítványait, amikor okiratok beszerzését indítványozta, olyan okiratokét, amelyek bizonyíthaták volna állításait, és egyidejűleg alperes állításait megcáfolhatták volna, ráadásul ítéletében az okirati bizonyítási indítványok elutasítását egyáltalán nem indokolta.

Súlyosítja a helyzetet, hogy az ítélet alapjául szolgáló tanúvallomások olyan emberek tanúvallomásai, akik alperesnél állnak közalkalmazotti jogviszonyban, így ezen függőségi viszonyuk alapján tőlük elfogulatlan tanúvallomás nem volt várható. A bíróság ítéletében nem vette figyelembe azt sem, hogy az egyetlen, függőségi viszonyban nem álló tanú, [REDACTED] állításai éles ellentétben állnak a többi –függő viszonyban álló - tanú által előadottakkal.

[REDACTED] tanú maga is előadta, hogy haragos viszonyban áll Indítványozóval, álláspontunk szerint tehát tőle elfogulatlan és tényszerű tanúvallomás nem volt várható.

A per iratanyagából kitűnik továbbá, hogy a bíróság által elfogadott tanúvallomások – köztük az alperesnél munkáltatói jogokat gyakorló [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] állításai - ellentmondásosak, a tanúk szavahihetősége több ízben megkérdőjelezhető. Annak, aki felületesen foglalkozik az ügygel és csak az ítéleteket olvassa el, kevésbé tűnik ez fel, de annak, aki összeveti a tárgyalási jegyzőkönyveket az ítéletekkel, annak szembetűnik az ellentmondások sorozata.

A bíróság nem vizsgálta [REDACTED] tanúvallomásaiban fellelhető nyilvánvaló ellentmondásokat és életszerűtlen állításokat sem.

A dékán állítása szerint már évek óta folyamatosan gyűltek a problémák, kifogások Indítványozóval szemben és csak az utolsó cseppre vártak, másfelől viszont maga a dékán bizonyítható módon, és általa nem vitatottan, évente kétszer is adott jutalmat Indítványozónak

mind 2002-ben, mind 2003-ban, mind 2004-ben. Ha nem lett volna elégedett a munkájával és a Hivatal munkájával, nyilvánvalóan nem adott volna neki jutalmat.

■■■■■■■■■■ állítása, mely szerint nem tudott az illetménykiegészítésről, egész egyszerűen nem felel meg a valóságnak, mert arról hivatalból tudnia kellett. Egyfelől azért, mert a dékánváltáskor, 2002 nyarán lehetősége és kötelessége volt áttanulmányoznia a dékáni hivatal személyi állományával kapcsolatos iratokat, és ott látnia kellett, hogy a korábbi dékán Indítványozóval és a szakképzésben közreműködő munkatársakkal minden félévben, így a 2002. év második félévére vonatkozóan, év végéig is aláírta a szakképzéssel kapcsolatos teendők ellátására vonatkozó szerződés-hosszabbítást, így tudomással kellett bírjon arról is, hogy milyen tevékenységekért kapja Indítványozó a többi dolgozóval együtt az illetménykiegészítést. Másfelől az Egyetem mint költségvetési intézmény, ezen belül a Karok évente, előre tervezetten, szigorúan ellenőrzöttén fizethettek a hivatali dolgozóknak illetmény-kiegészítést. A személyi és a dologi kerettel közvetlenül ■■■■■■■■■■ mint a Kar vezetője gazdálkodott, a személyi-dologi keret felosztása csak a dékán döntése alapján valósulhatott meg, évente, *előre, éves költségvetési tervet kellett készítenie, amelyben előre meghatározta a kari intézetvezetőknek, valamint a dékáni hivatalvezetőnek az egész évi fizetését, beleértve az illetménykiegészítést is.* Emiatt is tudnia kellett az illetménykiegészítésről, mivel 2003-ban, 2004-ben és 2005-ben is készített ilyen költségvetési tervet. Állítása tehát, hogy nem tudott az illetménykiegészítésekről, illetve, hogy ezzel kapcsolatban megtévesztették volna, nem felel meg a valóságnak. A bíróság ezt a körülményt teljes mértékben figyelmen kívül hagyta, nem vizsgálta, hanem tényként fogadta el a dékán állításait, annak a logika és a józan ész szabályaival ellentétes volta ellenére.

A visszavonás részletes indokolása alapján úgy tűnhet, hogy Indítványozó teljességgel alkalmatlan lehetett a vezetői feladatok ellátására, sem a képzettsége, sem képessége, sem a kellő fegyelmezettsége nem volt meg a hivatalvezetői pozíció betöltésére. Mindezen megállapításokat azonban hiteltelenné teszi az a tény, hogy az ad hoc bizottság felállításakor már tíz éve a hivatal vezetője volt, mindamellett, hogy pozícióját pályázat útján nyerte el, megfélemlve többek között az egyetemi végzettségre, számítógépes ismeretekre, valamint az irodai munkában való jártasságra vonatkozó követelményeknek, a tanúként is meghallgatott korábbi dékán pedig a 2007. március 28. napján tartott tárgyaláson akként nyilatkozott, hogy Indítványozó munkájával nem merültek fel problémák. ■■■■■■■■■■ dékán az előző dékán, ■■■■■■■■■■ idejében is Kari Tanács tag volt, így tudomása kellett legyen a Kar életéről és alkalma lett volna kifogást emelni, ha valami nem tetszett volna neki, de azalatt a 3 év alatt különösképpen, amely idő alatt együtt dolgoztak Indítványozóval mint ■■■■■■■■■■

Az alperes által hivatkozott és az ítélet kulcsfontosságú elemévé tett „bizalomvesztés” sincs tények által megalapozva.

Beadványainkban hangsúlyoztuk, hogy a bírósági gyakorlat értelmében a bizalmatlanság nem egy „gumiszabály”, amit korlátlanul fel lehet használni, ugyanis *„A bizalmatlanság mint indok nem lehet személyes szimpátia vagy antipátia kérdése, ilyenként csak a vezető magatartásában vagy munkájában megnyilvánuló és bizonyítható olyan objektív tények szolgálhatnak, amelyek kellő magyarázatát adják annak, hogy a vezető nem hagyható a beosztásában”* [1992. évi XXXIII. tv. 23. § (1) és (4) bek., MK 95]. (BH 2002.3.116 II.)

A bizalmatlanság mint indok alaptalanságát egyebekben ■■■■■■■■■■ tanúvallomása is alátámasztotta, „Azzal kapcsolatos indokra, hogy a Kar vezető tisztsegyviselőivel hiányzott a bizalom és korrekt kapcsolat felperes vonatkozásában, tanú: *Nekem mint dékán-helyettesnek emberileg korrekt volt a kapcsolat, viszonyom a felperessel, az én vonatkozásomban*

konkrétumot ezzel kapcsolatban említeni nem tudok.” (2007.10.17-i tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldal 7. bekezdés) Ezen idézet attól a [REDACTED] úrtól származik, aki az ad hoc bizottság elnöke volt és egyebekben 2000-től 2003-ig dékánhelyettesi pozíciót töltött be, és tanúvallomása szerint az azt megelőző években is folyamatosan szoros munkakapcsolatban állt Indítványozóval.

Az illetménykiegészítésre vonatkozó iratok aláírásával kapcsolatos állítólagos megtévesztés mint a vezetői megbízás visszavonásának jogszerűségét indokoló bizalomvesztés alapja, szintén nem állja meg a helyét. A dékán-helyettes ugyanis, amint az az iratokból is kitűnik, a gazdasági ügyekben általános jogkörrel volt felruházva, így az ő megtévesztése fogalmilag kizárt, hiszen nem a dékán utasításait kellett végrehajtsa, hanem önálló döntési jogkörrel bírt, így joga és kötelessége volt autonóm módon eldönteni, hogy mit ír alá. [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] egyebekben 1999-től volt dékán-helyettes, tehát már az előző dékán hivatali ideje alatt tudomása kellett, hogy legyen az illetmény-kiegészítésekre vonatkozó, 2000 évben bevezetett szerződésekről.

A korábbiakban előadottakból egyértelműen kitűnik, hogy a mind a dékán úr, mind a dékán-helyettes asszony évek óta – beiktatásától kezdődően mindenképpen – tudomással bírt az illetménykiegészítések folyósításáról, és arról, hogy milyen munkáért jár, így fogalmilag kizárt, hogy meg lehetett volna téveszteni a félévente esedékes szerződés-hosszabbítások aláírásakor. Következésképpen, mivel megtévesztés sem történt, ebből eredő bizalomvesztésről sem beszélhetünk.

Mindezek ellenére a másodfokú bíróság elsősorban erre alapította a kereseti kérelmet elutasító ítéletét.

Ami az illetménykiegészítésre irányuló kereseti kérelmet illeti, az eljárás során Indítványozó részletesen bemutatta az illetménykiegészítést megalapozó feladatokat. Illetménykiegészítést a Szak- és Továbbképzési csoport vezetése és irányítása miatt rá háruló többletmunkáért kapott Indítványozó, 5 éven át folyamatosan és rendszeresen. 2000-ben vállalta el ezt a plusz feladatot a plusz pénzért, valójában nem félévente szerződött erre a munkakörre, hanem azt folyamatosan látta el, - nem is merült fel soha, hogy más láthatná el ezt a munkakört -, egyértelműen az ő feladata volt és senki nem is vitatta az érte járó összeget. Az, hogy félévente alá kellett írja a „szerződés-hosszabbításról” szóló papírt, csak az Egyetem által kialakított gyakorlat volt, mivel a gyakornoki keretből csak féléves szerződésekkel lehetett pénzt kifizetni. Erre a gyakorlatra Indítványozónak mint alkalmazottnak egyáltalán nem volt ráhatása. Az illetménykiegészítés jogalapja a Kjt. 67. § és az Egyetemen érvényben lévő kollektív szerződés volt. A kollektív szerződés 5. számú melléklete az egyetemi bevételek elszámolásáról rendelkezik. Ezen dokumentum a 3. oldal 2. bekezdésében rögzíti, hogy az egyetemi bevételek folyamatos növelése szükséges az egyetem alaptevékenység színvonalának növelése érdekében, „ez pedig azzal érhető el, ha a szerződések megkötésében, végrehajtásában érdekeltek tevékenységükért anyagi elismerésben részesülnek.” Ezen melléklet 6. oldala részletesen szabályozza a határozott időre járó illetmény kérdését: az „oktatást közvetlenül segítő pénzügyi, gazdasági és műszaki stb. szervezeti egységek közalkalmazottainak határozott időre szóló illetmény keretként, a Gazdasági Igazgatóság közalkalmazottainak részére 100.000 Ft összeget kell felhasználni.” Ezen rendelkezés alapján kapta Indítványozó korábban a 100.000 Ft összegű illetménykiegészítést, amely később 160.000 Forintra emelkedett.

Az alperes által az ügy 2011. novemberi tárgyalására csatolt A/2-7 számú iratok is tartalmaztak utalást arra, hogy milyen feladatokat végzett Indítványozó. Az alperes által csatolt *iratokból kétségtelenül megállapítható* az is, hogy rajta kívül más is kapott ilyen juttatást, hiszen azokon

IV.1.3. Az indokolási kötelezettség elmulasztása

A Pp. 221. § (1) előírja, hogy az ítélet indokolásában röviden elő kell adni a bíróság által megállapított tényállást az arra vonatkozó bizonyítékok megjelölésével, hivatkozni kell azokra a jogszabályokra, amelyeken a bíróság ítélete alapszik. Meg kell röviden említeni azokat a körülményeket, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, végül utalni kell azokra az okokra, amelyek miatt a bíróság valamely tényt nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte.

A bíróság ezen kötelezettségének sorozatosan nem tett eleget.

Sem a másodfokú jogerős ítélet, sem az azt jóváhagyó kúriai ítélet indokolásából nem derül ki, hogy az egymásnak ellentmondó tanúvallomások közül mi alapján válogatott a bíróság, mire alapozta a megállapításait.

A bíróság nem utalt ítéletében arra, hogy miért nem tartotta elfogadhatónak Indítványozó állításait, valamint miért nem vette figyelembe [REDACTED] tanúvallomását, amely ellentétes a figyelembe vett [REDACTED] vallomásával.

A Kúria figyelmen kívül hagyta azt a szempontot is, hogy azon többletfeladatokat, amelyekért Indítványozó az illetménykiegészítést kapta, 2005. június 30-át követően is, a határozott idő lejártá után is ő látta el a közvetlen felettese tudtával. Ezt támasztja alá, hogy senki más nem lett megbízva a többletfeladatok ellátásával. Egyébként, ezen túlmenően fontos megjegyezni azt is, hogy a szerződés 2005. második félévére vonatkozó meghosszabbítását is aláírta már mind Indítványozó, mind a Munkáltató, a szerződés tehát érvényesen létrejött, de a Munkáltató arról *utólag*, a bérszámfejtés időpontja előtt *egyoldalúan* lehúzta Indítványozó nevét, a feladatot azonban nem vonta vissza, így Indítványozót megilletné az elmaradt illetménykiegészítés a vezetői megbízása jogellenes visszavonását követő időszakra is. A Kúria e kérdésben is figyelmen kívül hagyta a munkajogra vonatkozó legfontosabb jogszabályok rendelkezéseit, olyannyira, hogy szóra sem méltatta, hogy miért nem tartja alkalmazandónak ezen jogszabályhelyeket.

A Kúria ítéletében hivatkozott a per „egyéb adataira” is, mint a tényállást „ítéleti bizonyossággal” alátámasztó körülményre, az indokolásból azonban nem derül ki, milyen egyéb adatokról van szó, ez esetben sem tett eleget az indokolási kötelezettségének és kizárta felperest annak lehetőségéből, hogy megismerje a döntés alapjául szolgáló gondolatokat.

IV.1.4. A pártatlanság követelménye, a fegyverek egyenlőségének elve

A tisztességes és pártatlan eljáráshoz hozzátartozik a „fegyverek egyenlőségének elve”, valamint az iratok megismeréséhez való jog. Álláspontunk szerint e tekintetben is sérült a pártatlanság, ugyanis a körülményeknél fogva az alperes mint munkáltató rendelkezett számos olyan irattal, amelyhez Indítványozó a vezetői megbízása visszavonását követően nem fért hozzá. Ezen okiratok becsatolására kértük kötelezni alperest, a bíróság azonban nem tett eleget ezen bizonyítási indítványainknak, így szándékosan elzárta Indítványozót állításai valóságának kétséget kizáró alátámasztásától.

Súlyos eljárási szabálysértésnek tekinthető, és a tisztességes eljárás alkotmányos követelményével egyáltalán nem egyeztethető össze az, hogy az első- és másodfokon eljáró bíróságok a tárgyalásokon nem hagyták, hogy Indítványozó szóhoz jusson, alig kapott lehetőséget arra, hogy gondolatait egybefüggően előadva megfelelő nyilatkozatot tegyen. Azon ritka esetekben, amikor szót kapott, rendszeresen félbe lett szakítva. Ez a tárgyalási jegyzőkönyvekből is kitűnik, mivel a

kérdések feltétele után csak egy-két mondatos válaszra biztosított a bíróság lehetőséget. Indítványozó annak tudta be, hogy a tárgyalásokon nem fejtheti ki az álláspontját, észrevételeit, hogy az alperest mint munkáltatót terheli a bizonyítási teher. Utólag, a történeteket és a bíróság álláspontját látva azonban úgy véljük, ez része annak az ellenséges mentalitásnak, koncepciózusságnak, amely az egész eljárást áthatotta.

A bíróság pártatlansággal ellentétes eljárását mutatja, hogy az Indítványozó által előadottakat, az Indítványozó által benyújtott bizonyítékokat és bizonyítási indítványokat sorra negligálta.

Mivel a juttatás megalapozottságának igazolására a bíróság Indítványozót hívta fel, Indítványozó bizonyítékként kérte benyújtani az illetmény kifizetéséről készült szerződésmódosításokat, valamint részletesen előadta azt, hogy milyen munkákért kapta ezen összegeket. Ennél több bizonyíték tőle nem volt várható, az eljárás során többször is felhívta az eljáró bíró figyelmét, hogy minden okirattal alperes rendelkezik, ezért kénytelen az alperesnél rendelkezésre álló okiratok csatolását kérni a tényállás tisztázása érdekében. Ezen bizonyítási indítványát azonban a bíróság indokolás nélkül elutasította.

Indítványozónak tanúbizonyítási indítványa is volt ezzel kapcsolatban indítványozta feltétlenül meghallgatni [REDACTED] aki az illetménykiegészítéssel kapcsolatos kinevezés-módosításokat osztályvezetőként aláírta, [REDACTED], aki a Pénzügyi Igazgatóság igazgatója, valamint [REDACTED] [REDACTED], aki jelenleg a Bérügyi Osztály vezetője. Amennyiben a fenti okirati bizonyítékok még nem lettek volna elegendőek, a tanúk meghallgatásával az illetményfizetés rendszere, annak pénzügyi alapjai, jogalapja kétségtelenül tisztázható lett volna. Az elsőfokú bíróság az ügy 2012. február 12. napján megtartott tárgyalására Kovács Juditot idézte meg, aki a kérdéses időszakban is az osztály dolgozója volt, ennek ellenére érdemi információval nem szolgált. Nyilvánvalóvá vált a másik két tanú meghallgatásának szükségessége, de az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást befejezettnek nyilvánította, holott kétségtelen volt, hogy az általa *találomra kiválasztott* tanú sajnálatos módon nem tudja elősegíteni semmivel a tényállás megállapítását, ez azonban *nem ok a másik két tanúbizonyítási indítvány elutasítására* és a tárgyalás sürgős berekesztésére.

Ellentmondásosnak tartjuk, hogy bár bíróság fontosnak tartotta a kérdés megválaszolását, hiszen megidézte az általunk javasolt 3 tanú egyikét (meglepően jó érzékkel nem azt, akinek az aláírása szerepel az illetménykiegészítéssel kapcsolatos szerződés-hosszabbításokon, tehát aki egyértelmű tudomással bírt a körülményekről, így a bíróság kérdéseire megfelelően válaszolni tudott volna), majd miután kiderült, hogy a tanú nem tud/nem hajlandó válaszolni, a bíróság azzal indokolta a másik két tanú meghallgatására vonatkozó indítványunk elutasítását, hogy az perelhúzó és egyébként is szükségtelen és indokolatlan. Érthetetlen ez annak fényében, hogy néhány perccel korábban még érdemi információt várt a tanútól és egyébként is módjában állt volna az adott tárgyalásra egyszerre mindhárom tanút megidézni. A bíróságnak egyszerűen nem állt szándékában eleget tenni a jogszabályi kötelezettségének és felderíteni azokat a tényeket, amelyek a tényállás valós alapját képezhetik.

A pártatlan eljárás hiányát tükrözi az is, hogy a bíróság szó nélkül hagyta azt a tényt, hogy [REDACTED] [REDACTED] utólag egyoldalúan, jogosulatlanul lehúzta Indítványozót a 2005 második félévére előírt illetmény-kiegészítésre vonatkozó, 2005. május 12-én aláírt szerződésről. Bár ezen tény a bíróság hivatalos tudomására jutott, mivel benyújtásra került a vonatkozó okirat, a bíróság nem értékelte alperes terhére, sőt, egyáltalán nem vett róla tudomást.

Megjegyezni kívánjuk továbbá, hogy, bár önmagában nem jelentős súlyú, összességében mégis azt támasztja alá, hogy a Kúria eljárása nem volt pártatlan, az a tény, hogy alperes felülvizsgálati ellenkérelmét csak a tárgyaláson adta át a Kúria részünkre, annak ellenére, hogy már két héttel

korábban be lett adva, az iratba ugyan egy véletlen folytán betekinthettünk, de a kezelőirodán sem fénymásolatot nem kaptunk róla, se nem postázták részünkre.

A tisztességes eljáráshoz való jog egyik lényeges eleme, hogy senki nem tekinthető bűnösnek mindaddig, amíg büntetőjogi felelősségét a bíróság jogerős határozata nem állapította meg. Nyilvánvalóan ez a büntetőeljárásra vonatkozik, azonban a polgári peres eljárásban is kívánalom, hogy a bíróság pártatlanul és a per kimenetelére vonatkozó prejudikáció nélkül vezesse a pert és adjon lehetőséget a feleknek a bizonyítékok szolgáltatására, egyenlő esélyt biztosítson mind felperesnek, mind alperesnek. Álláspontunk szerint ez a kívánalom Indítványozó ügyében nem valósult meg, teljesen koncepciós eljárásról van szó, érezhető volt végig az eljárás során, hogy az eljáró bírók előre eldöntötték, milyen eredménye lesz a bizonyítási eljárásnak és milyen kimenetele a pernek. A tárgyalás formai keretei megvoltak, a bíróság tartott tárgyalást, megidézte rá a feleket, tartott tanúmeghallgatást, stb., de a látszat fenntartásán túl nem törekedett az eljárás valódi céljának megvalósítására, az anyagi igazság felderítésére, igazságos és jogszerű ítélet meghozatalára. A jogirodalom koncepciós pernek nevezi azokat a pereket, melyekben a bíróság „előre borítékolja” az ítéletet, a látszat fenntartása mellett teljesen eltekint az eljárás valódi céljától, majd ezt követően, valótlan adatokra alapozott ítéletével sérti mind a fél jogait, mind a társadalom jogbiztonságba vetett hitét.

A bíróság nem vette tudomásul és nem értékelte az alperes részéről a bíróság félrevezetésére, megtévesztésre irányuló törekvéseket, annak ellenére, hogy ezek az eljárás során kiderültek.

Ilyennek tekinthető, hogy a bíróság felhívására alperesi munkáltató nem az eredeti jelenléti íveket csatolta be, hanem kitöltetlen formanyomtatványokat. Hasonlóan, az irattárolás kérdéskörében felmerült „bizonyítékként” alperes olyan mappát hozott be bemutatásra, amelyben az iratok - teljességgel életszerűtlen módon - az irattárolás kifogásolását követő bő 6 évvel is még össze voltak szórva, amely mappa tartalmát egyébiránt Indítványozónak nem volt módja megismerni.

A dékán-helyettes asszony szavahihetősége is több ízben megkérdőjeleződött, mindazonáltal a bíróság állításait rendre tényként fogadta el. Azt állította például, hogy akkoriban nem volt senkinek magánhasználatú hivatalos mobiltelefonja. Ezen állítás valóságtartalmát könnyen lehetett volna bizonyítani, az Egyetemtől bekért mobiltelefon-számlákkal, a bíróság azonban nem kötelezte azok becsatolására alperest, holott Indítványozónak tudomása volt, hogy kiknek volt még hivatalos mobiltelefonjuk.

Tudatos félrevezetése volt a bíróságnak az is, amikor alperes azt állította, hogy azért nem járt Indítványozónak az illetmény-kiegészítés, mivel nem vett részt a devizatandíjas oktatásban. Alperes ezt jobb tudomásával ellentétesen állította, hiszen az alperes maga is tudta, hogy a „devizatandíjas” szó csak a dolgozónak küldött illetmény-kiegészítésről szóló értesítés elnevezésű iraton szerepelt, helytelenül, később javításra is került, helyesen a szakképzésben történő részvételért járt az összeg, amelyet minden más irat egyértelműen tükröz, amely tevékenységben pedig Indítványozó részt vett.

Az ítéletben hivatkozott íróasztal és irodabútor árával kapcsolatosan is félrevezetően nyilatkozott alperes¹², a becsatolt iratokból egyértelműen kitűnik, hogy a hivatkozott 857.337.-Ft-os összeg nem csak az íróasztal, hanem a konténer és szekrény árát, valamint a szállítás költségeit is tartalmazza. Bár a [REDACTED] Kft. részére 2000. december 28-án megküldött

¹² „Észrevételként kívánjuk előadni, hogy az alapeljárásban alperes csatolta a kar iratkezelési szabályzatát, a bútor számlájáról, itt az asztalra utalok, egyértelműen kiderül, hogy az csak az asztalra vonatkozó számla, 857.337.-Ft, tehát itt szekrény nincsen. (alperesi képviselő: 2011.12.13-i tárgyalási jegyzőkönyv 11. oldal 6. bekezdés)

megrendelésre kézzel ráírták, hogy az árajánlat 277.000.-Ft, azt kívánva láttatni ezzel, hogy az íróasztal árát Indítványozó különleges igényei tornázták fel az évek során a 857.337.-Ft-os összegre, ugyanezen irat következő oldalán található táblázatból kitűnik, hogy a teljes bútor (asztal, klaviatúrartartó, konténer, egyedi konténer gépnek és nyomtatónak) nettó ára már 2000 évben 493.188.-Ft volt, a bruttó 616.485.-Ft-os árhoz pedig 4% kiszállítási díjat is hozzá kell számítani, így az ár az évek során nem nőtt a háromszorosára, mint ahogyan azt alperes állította. Amely kifogás egyébként is alaptalan, hiszen az Egyetem szabályainak megfelelően történt a beszerzés (közbeszerzés keretén belül, az Egyetem által elfogadott bútorcsaládból választva az elemeket).

Álláspontunk szerint tehát az is a koncepciózus eljárás része, hogy figyelmen kívül hagyták azt, hogy alperes több ízben nyilvánvalóan megtéveszteni igyekezett a bíróságot. Egyetlen esetben tették ezt szóvá – a tárgyalási jegyzőkönyvből egyébiránt kihagyva, de alperessel szemben akkor sem alkalmaztak pénzbírságot¹³ vagy egyéb jogkövetkezményt, holott a bíróság köteles a Pp. 8. §-a alapján biztosítani, hogy a felek és a per többi résztvevője jogaikat rendeltetésszerűen gyakorolják és perbeli kötelelességeiknek eleget tegyenek, a 8. § (3) bekezdése alapján pedig pénzbírsággal – nemcsak sújthatja, hanem – sújtani köteles a valótlan állítást állító felet vagy képviselőt. A pervezetés ezen hiányosságával a bíróság teret engedett alperes ilyen irányú magatartásának is.

Bár a bíróság jegyzőkönyvben rögzítette, hogy az illetmény-kiegészítés tekintetében felperesnek kell annak jogszerűségét a perben *aggálymentesen és minden kétséget kizáróan* bizonyítania, a fentiekből látható, hogy alperestől a bíróság korántsem követelte meg az aggálytalan bizonyítást, sőt, gyakorlatilag elfogadta az alperes, illetve az alperessel függő viszonyban álló tanúk bármely ellentmondásos, zavaros, nyilvánvalóan valótlan állítását, minden kétség nélkül. Ezzel is súlyosan megsértve a pártatlanságot, a felek egyenlő eljárási jogait.

IV.1.5. Az ésszerű határidőn belüli elbírálás kötelezettségének megsértése, az eljárás elhúzódnása

A tisztességes eljáráshoz való jog eleme az eljárás ésszerű határidőn belüli elbírálásához való jog.

Szabálytalanul járt el mind az első-, mind a másodfokú bíróság a tárgyalások kitűzése során, mivel az elsőfokú eljárás során előfordult, hogy két tárgyalás között több mint négy hónap telt el, megsértve ezzel a Pp. 142. § (2)¹⁴ bekezdését, mivel az ügy körülményei nem indokolták azt. A másodfokú bíróság pedig első ízben a fellebbezés benyújtását 16 hónappal követő időpontra tűzte ki a tárgyalást, a megismételt eljárás során pedig a fellebbezés benyújtását 10 hónappal követő időpontra tűzte ki a tárgyalást, megsértve ezzel a Pp. 243. § (2)¹⁵ bekezdését.

¹³ Pp. 8. (3) A bíróság pénzbírsággal (120. §) sújthatja azt a felet vagy képviselőt, aki akár a tárgyaláson, akár valamely periratban jobb tudomása ellenére vagy nagyfokú gondatlanságból:

a) az ügyre vonatkozó oly tényt állított, amelyről bebizonyult, hogy valótlan, vagy az ügyre tartozó oly tényt tagadott, amelyről bebizonyult, hogy igaz,

b) olyan tényt elhallgatott, amelyről tudnia kellett, hogy a per eldöntése céljából jelentős, vagy

c) nyilvánvalóan alaptalanul hivatkozott valamely bizonyítékra.

(4) A bíróság pénzbírsággal (120. §) sújthatja azt a felet (képviselet), valamint más perbeli személyt, aki valamely nyilatkozatot indokolatlanul késedelmesen tesz meg, vagy azt felhívás ellenére sem teszi meg és ezáltal a per befejezését késlelteti.

¹⁴ Pp. 142. § (2) Ha az ügy körülményei azt nem zárják ki, a folytatólagos tárgyalást úgy kell kitűzni, hogy az az elhalasztott tárgyalás napját követően legkésőbb négy hónapon belül megtartható legyen.

¹⁵ Pp. 243. § (2) Ha az ügy körülményei ezt nem zárják ki, a tárgyalást úgy kell kitűzni, hogy a tárgyalás az iratoknak a másodfokú bírósághoz való beérkezését követő négy hónapon belül megtartható legyen. A tárgyalást úgy kell kitűzni, hogy a fellebbezésnek az ellenfél részére való kézbesítése a tárgyalás napját legkésőbb tizenöt nappal megelőzze. A tárgyalási időköz nem rövidíthető le.

Az eljárás – ahhoz képest, hogy alig történt érdemi intézkedés – abszurd, ésszerűtlen ideig, több, mint 7 évig elhúzódott. Az ügy bonyolultsága nem tette indokolttá, hogy ennyi tárgyalásra kerüljön sor, így álláspontunk szerint egyértelmű, hogy a per illetően vezetése azt célozta, hogy Indítványozó belefáradjon igazának bizonyításába és feladja. Megjegyezni kívánjuk, hogy több alkalommal akkor történt a következő intézkedés, akkor „mozdult az eljárás”, amikor betelefonáltunk a bíróságra, érdeklődni, hogy mikorra tüzi ki a bíróság a következő tárgyalást.

A bíróságok által megtett csekély számú érdemi intézkedés egyébiránt, amint ezt már a fentiekben előadtuk, sem célját, sem eredményét tekintve nem terjedt túl az ügy tárgyalásának látszólagosságán.

A bizonyítási eljárás során rendre az Indítványozó kárára követett el a bíróság súlyos és megengedhetetlen jogsértéseket, melyekkel sorozatosan megsértette Indítványozó pártatlan és tisztességes eljáráshoz való jogát.

IV.2. A munkához való jog sérelme

A bírósági jogértelmezés és jogalkalmazás a tisztességes eljáráshoz való jogon túlmenően az Indítványozó munkához való jogának sérelmét idézte elő, amely jogot az Alaptörvény XII. és XVII. cikkeiben körvonalaz.

A munkához való jog mint alapjog megtestesül a munkaviszony megszüntetésének szabályozásában, a munkáltató általi felmondás korlátozásában is¹⁶. Indítványozó hivatalvezetői munkaköréből való elmozdítása - ezen szabályok figyelmen kívül hagyása révén - sérti Indítványozó alkotmányos alapjogait az alábbiak szerint.

Álláspontunk szerint a bíróságok az eljárási szabályok alperesi munkáltató általi megsértését teljességgel figyelmen kívül hagyva tárgyalták az ügyet, holott mint Munkaügyi Bíróságnak, illetve a Törvényszék és a Kúria munkajoggal foglalkozó tanácsainak ismerniük kellett volna a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvényt, amely alapján Indítványozó vezetői megbízásának visszavonása eljárásjogi szempontból is teljességgel jogszabálysértő volt. A bíróság – az érdemi kérdésektől függetlenül - pusztán eljárási okból is helyt kellett volna adjon a kereseti kérelemnek, ugyanis a Kjt-nak az Indítványozó vezetői megbízása visszavonásakor hatályos 46. § (2) bekezdése szerint „*Kötelező a fegyelmi eljárás megindítása: a) jelentős súlyú fegyelmi vétség elkövetésének alapos gyanúja esetén*”. Az alperesi munkáltató által a vezetői megbízás visszavonásának indokolásában hivatkozott - egyebekben teljességgel valótlan - okok jelentős súlyúnak tekinthetők, hiszen, ha nem lennének jelentős súlyúak, úgy nem szolgálhatnának a vezetői megbízás visszavonásának alapjául. Az alperes tehát akkor járt volna el jogszerűen, ha aggálya esetén először lefolytatta volna az Egyetem belső ellenőrzési szabályzata által kötelezően előírt belső ellenőrzési eljárást, amely a független szakemberekből álló Belső Ellenőrzési Osztály hatáskörébe tartozik, majd, amennyiben a szabály szerint ők javasolták volna, a Kjt. akkor hatályos 46 – 53 §. szerinti fegyelmi eljárást.

A Kjt. akkor hatályos 46. § (3) és (7) bekezdésének együttes értelmezése alapján nem lehet fegyelmi eljárást indítani, ha a fegyelmi vétség elkövetésének alapos gyanújáról való tudomásszerzéstől egy hónap, vagy a fegyelmi vétség elkövetésétől - vezető beosztású közalkalmazott esetében - két év eltelt. Az alperes által felhozott kifogásokat tehát, mivel azok a vezetői megbízás visszavonását több, mint két évvel megelőzően történt állítólagos

¹⁶ Sári János: Alapjogok Alkotmánytan II. Osiris Kiadó, 2004 252. o.

kötelezettségszegésekre hivatkoztak, még akkor sem lehetett volna a vezetői megbízás visszavonása okául felhasználni, ha valóságosak lettek volna.

A Kjt. akkor hatályos 46. § (8) bekezdése szerint *a fegyelmi eljárás lefolytatása akkor mellőzhető, ha a kötelezettségszegés csekély súlyú és a tényállás tisztázott.* A közalkalmazottat ilyen esetben is meg kell hallgatni. Ha azonban az alperes úgy ítélte meg, hogy az általa kifogásolt kötelezettségszegés csekély súlyú és ezért mellőzhető a fegyelmi eljárás, akkor nem vonhatta vissza a vezetői megbízást ezen okokra hivatkozással, hiszen a vezetői megbízás visszavonása az egyik legsúlyosabb fegyelmi büntetés.

A Kjt. akkor hatályos szövege részletes és pontos rendelkezéseket tartalmaz a fegyelmi eljárás lefolytatására vonatkozóan, így szabályozza a vizsgálat menetét, a fegyelmi tanács összetételét, a közalkalmazott jogait az eljárás során; így azt, hogy

- a fegyelmi vétség elkövetésével alaposan gyanúsított közalkalmazottnak joga van ahhoz, hogy a vizsgálóbiztos meghallgassa,
- vele közölni kell a kötelezettségszegés elkövetésével kapcsolatos megállapításokat és azok bizonyítékait;
- módot kell részére adni, hogy azokra észrevételt tegyen és további bizonyítást javasolhasson;
- lehetővé kell számára tenni, hogy az ügy iratait megtekinthesse;
- a közalkalmazott védekezéséről és a lefolytatott bizonyításról jegyzőkönyvet kell felvenni;
- a közalkalmazott a vizsgálat folyamán jogi képviselőt vehet igénybe.

Az alperes, azzal, hogy nem az egyetemi szabályzatnak megfelelően járt el, valamint mellőzte a Kjt. által előírt fegyelmi eljárás lefolytatását is, Indítványozót alapvető jogaitól fosztotta meg. Az az alperessel függő viszonyban lévő személyekből álló ad hoc bizottság a meghallgatás során Indítványozóval szemben érdemi megállapításokat, kifogásokat nem hozott fel, így Indítványozó arra nem tudott válaszolni, a „jegyzőkönyv” is utólag, 6 nappal később készült el, ezért nem a vizsgálatkor megtörténteket tükrözi, hanem annak alperesi interpretációját, arra Indítványozó észrevételt nem tehetett. A vezetői megbízás visszavonásáról az alperes által hivatkozott, súlyosnak tekinthető kritikák esetén a törvény előírásainak megfelelően összeállított fegyelmi tanács dönthetett volna csak, egy ad hoc bizottság nem. A vezetői megbízás visszavonása esetén Indítványozót az előző, ügyintézői munkakörébe kellett volna visszahelyezni, nem másik munkakörbe, így sérült a Kjt. akkor hatályos 23. § (7) bekezdése is.

A bíróság súlyos kötelezettségszegést követett el akkor, amikor a tudomására jutott joggal való visszaélés ellen nem lépett fel, azáltal, hogy elfogadta a Kjt. kötelezően követendő eljárási szabályainak alperes általi mellőzését.

A bíróság teljességgel figyelmen kívül hagyta az ügyben alkalmazandó legalapvetőbb jogszabályok (Kjt., Mt.) rendelkezéseit, „elegánsan” elsiklott afölött, hogy a vezetői megbízás visszavonására vonatkozó eljárási jogszabálysértésre tekintettel nem is lehetett volna tárgyalni, hogy a vezetői megbízás visszavonásának alapjául szolgáló indokok valóságosak és okszerűek-e.

Nem véletlenül szabályozta a jogalkotó ennyire részletesen a Kjt.-ben a fegyelmi eljárás szabályait, egyértelműen arra irányult a jogalkotói szándék, hogy a közalkalmazottat mint munkavállalót védje, rögzítse, hogy vele szemben milyen feltételek fennállása esetén, milyen esetekben lehet fegyelmi intézkedést alkalmazni. A törvényben, amint azt a fentiekben kifejtettük, számos eljárási garancia is szerepel, a közalkalmazott védelmére, így az, hogy megismerheti a kötelezettségszegés elkövetésével kapcsolatos megállapításokat, jogi képviselőt vehet igénybe, a bizonyításról

jegyzőkönyvet, tehát a bizonyítási eljárás lefolytatásával egyidejűleg készülő, mindkét fél által tett megállapításokat tartalmazó okiratot kell felvenni, stb.

Az ad hoc bizottság léte és eljárása sem az Egyetem mint munkáltató saját belső szabályzatával nem áll összhangban, sem a törvénnyel. A Kúria ítéletében Indítványozó erre irányuló hivatkozását azzal utasította el, hogy a felülvizsgálat során a fegyelmi eljárás hiánya azért nem volt értékelhető, mert a bíróságok a megelőző eljárás során nem vizsgálták azt. A Kúria ezen állítása megint csak teljesen iratellenes, mivel a 22.M.2489/2011. sz. alatt folyt eljárásban [REDACTED] tanú tanácselnöki kérdésre előadta, hogy *„ha ennyi sok gond és probléma vetődött fel, illetve a bizottság ennyi sok problémát tárt fel a felperes munkavégzésével kapcsolatban, akkor felvetődött-e a fegyelmi eljárás kezdeményezésének a lehetősége, azt nyilatkozom, hogy igen, ez felvetődött. Ezt valamilyen formában megkíséreltük békésen rendezni. Ez volt végül is a vezetői megbízás visszavonása.”* Azon túl tehát, hogy az elsőfokú bíróság súlyosan negligens módon nem tisztázta, hogy hogy lehet békés rendezésnek tekinteni a második legsúlyosabb fegyelmi büntetés alkalmazását, illetve hogy lehetett egyáltalán mellőzni a fegyelmi eljárás lefolytatását, a Kúria részéről azt veti fel, hogy a periratokat el sem olvasták teljes körűen és teljesen megalapozatlanul állítanak tényeket.

A munkához való jog részjogosítványa, hogy minden dolgozónak joga van olyan jövedelemhez, amely megfelel végzett munkája mennyiségének és minőségének. A körülmények felderítésével egyértelműen igazolható lett volna/lenne, hogy az Indítványozó által végzett munka mennyisége és minősége alapján, az alperesnél folytatott gyakorlatnak megfelelően (hasonló munkát végzők bérezése), Indítványozót megillette a részére rendelt juttatás.

Az eljáró bíróság figyelmen kívül hagyta azt, hogy Indítványozó jogát az illetménykiegészítésre a Kjt-vel összhangban megkötött, a munkáltatónál érvényben lévő kollektív szerződés alapján létrejött szerződés biztosította. Álláspontunk szerint sérti a munkához való jogot a bíróság döntése, ha az Indítványozót a kollektív szerződésben biztosított jogától szabálytalanul lefolytatott eljárása eredményeképpen megfosztja.

IV.3. A törvény előtti egyenlőség sérelme

Az Alaptörvény XV. cikke biztosítja a törvény előtti egyenlőséget. Az alkotmányos egyenlőségi szabály, valamint annak nevesített esete, az „egyenlő munkáért egyenlő bér” elve is sérült, amikor a bíróság figyelmen kívül hagyta a kereseti kérelem elbírálásakor azt a tényt, hogy Indítványozó hasonló feladattal megbízott munkatársai Indítványozó vezetői megbízásának visszavonását megelőzően is, valamint azt követően évekig biztosan kapták tovább az illetménykiegészítést, egyedül Indítványozótól vontatta meg azt a munkáltató. A bíróság nem vizsgálta és nem értékelte, hogy a többi munkavállaló esetén hogyan lehetséges, hogy mindenki másnál rendben van mind a kifizetés jogalapja, mind a módja, egyedül Indítványozó illetménykiegészítésének jogalapját vitatja az alperes. A bíróság a bizonyítékok szabad mérlegelésének határait e tekintetben is túllépte, amikor az általunk szolgáltatott egyértelmű bizonyítékok és az általa is megismert alperesi gyakorlat ellenére is azt állapította meg, hogy nincs jogalapja az illetménykiegészítésnek.

A bíróság mint állami szerv tudatos és szándékos működésével, szabálytalan eljárásával sértette meg Indítványozó mint állampolgár jogait, ez megalapozza a felelősségét. Ha a sajtó-helyreigazítási eljárás keretében elvárt, hogy a médiaszolgáltató állításait, illetve állításainak forrásait igazolni tudja, úgy még inkább elvárt a bírósággal szemben, hogy véleménye ténybeli alapokon nyugodjon. Pont a jogszabályok védelmére, érvényre juttatására hivatott szerv tiporja lábbal eljárásával az alapjogokat.

Összegzés

Összességében tehát megállapítható, hogy az alapügyben eljáró bíróságok számtalan kisebb súlyú és számtalan jelentős súlyú eljárási szabálysértést követtek el, ezek között vannak olyanok, amelyek önmagukban talán nem lennének olyan hatásúak, hogy megalapozzák az Alaptörvényben biztosított jogok sérelmét, míg mások önállóan is kellő súllyal bírnak, azonban az mindenképp megállapítható, hogy együttesen egy koncepciózus eljárás keretében különösen súlyosan sértik a pártatlanság követelményét, a tisztességes eljáráshoz való jogot. Itt ismételten hivatkoznánk a Tisztelt Alkotmánybíróság gyakorlatára, mely szerint a tisztességes eljárás olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet megítélni: jelen ügyben az eljárás egészét vitathatatlanul áthatotta a tisztességtelenség és pártatlanság, a koncepciószerekre jellemző eljárás.

Mellékelten csatoljuk a fentiekben előadottak alátámasztásául az alapügyben hozott bírósági ítéleteket. Állunk a Tisztelt Alkotmánybíróság rendelkezésére további iratok csatolására is, amennyiben azok beszerzését a Tisztelt Alkotmánybíróság szükségesnek találja, különös tekintettel arra, hogy az elmúlt 8 év során Indítványozónak rossz tapasztalatai voltak az ügyében eljáró bíróságok működésével és nem szeretne újabb hátrányt szenvedni annak eredményeképpen, hogy ugyanezen bíróságok késedelmesen vagy nem teljes körűen bocsátják az iratanyagot a Tisztelt Alkotmánybíróság rendelkezésére.

V. Kérelem

A bíróságok jogsértő eljárásával okozott sérelem nem teljesen visszafordíthatatlan, így kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a fentiekben előadottakra tekintettel az alkotmányjogi panaszban foglaltakat elbírálván állapítsa meg, hogy a Kúria Mfv.II.10.313/2013/7. számú ítélete, a Fővárosi Törvényszék 59.Mf.633.187/2012/4. számú ítélete, valamint a Fővárosi Munkaügyi Bíróság 22. M. 2489/2011/13. számú ítélete alaptörvény-ellenes, mivel sértik az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését, 28. cikkét, XII. cikk (1) és (2) bekezdését, XV. cikk (1) bekezdését, valamint a XVII. cikk (1) és (2) bekezdését, és mindezekre tekintettel semmisítse meg azokat.

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy kötelezze a bíróságokat egy szabályos – a törvényi rendelkezéseket és eljárási garanciákat megtartó – eljárás lefolytatására, mely megfelel a pártatlanság és a tisztességes eljárás nélkülözhetetlen fontosságú alaptörvényi kötelezettségeinek is. Kérjük továbbá, hogy iránymutatásával hívja fel az eljáró bíróságok figyelmét a bírósági eljárás valódi céljára és az eljárás során a bíróságok által tanúsítandó magatartásra. Tekintettel arra, hogy a bírósági tárgyalások főszabályként nyilvánosak, megtisztelve éreznénk magunkat, ha a megismételt eljárásban a hallgatóság soraiban tisztelhetnénk a Tisztelt Alkotmánybíróság tagjait.

Budapest, 2014. június 2.

